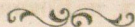


За туй съмъ азъ намѣренъ
Вамъ старж басничкж да кажъ.

Съмъ челъ, въ дѣтинство, за единъ скжпаръ.
Живѣлъ нѣкога чловѣкъ
Въ свой вѣкъ ;
Не былъ той ни търговецъ, нето ботушаръ,
Ала ковчези му пълнѣли очевидно
Кокоскж той ималъ, (какъ дати не-й завидно!)
Коя му яйца неслá,
Но не прости,
А все златá.
Другъ бы и на това былъ радъ,
Че по немножко става по богатъ ;
Обаче Скжпому было туй мало,
На мысль нему ето что паднжло :
Кокоскж-тж, каза си той, ако заколжъ,
Щж найдж въ ней имане прѣдоволя.
Забравилъ нейно то благодарнѣнѣ,
Нито ся отъ грѣхъ, неблагодарный, побоялъ,
А взель, та жж заклалъ.
И что нашель той въ воздаянѣ ?
Искормилъ само прости съ дробъ черва.



Гарванъ.

Кога не рачишь да си отъ свѣта осмѣнъ,
Стой въ званѣ, въ кое-то си созданъ.
Чловѣче простый не пжчися,